

[Undervisningsministeren.]

Sager, Orden og Redelighed; det, der bevilges, det maa blive brugt, men Bevilgingen skal ogsaa respekteres. Vi kan ikke have et Unikum her, hvor man forudsætter eet i Loven, og hvor saa Livets Praksis bliver det stik modsatte, hvor vi har en § 6 i den bestaaende Ordning, der oprindeligt kun var tænkt som en lille Nødparagraf, men som har ført til — saaledes som den ærede Ordfører for Venstre meget rigtigt fremhævede —, at Teatret nu er kommet i en Gæld til Statskassen paa 13 Mill. Kr., en Gæld, der til Efteraaret vil være steget til 15 Mill. Kr. Saadanne Forhold kan ikke fortsættes, det er en Umulighed. Og hvis jeg, da jeg nu i dette Efteraar som ny Undervisningsminister traadte frem for den danske Rigsdag, hvis jeg havde valgt det Standpunkt, som det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds anbefaler mig, ja, jeg vilde være blevet pebet ud af hele den danske Befolkning ... (Afbrydelse). Jo, og med Rette, og man vilde have sagt: Hvad er dog det? Det er en ganske illoyal Opfyldelse af alle Forudsætninger for 1928-Ordningen. Man vilde have citeret Udvalgsbetænkninger og Taler Gang paa Gang, man vilde i Højrepressen have citeret det konservative Folkepartis Ordfører, Hr. Holger Ibsen, og sagt: Hvor kan dog en socialdemokratisk Minister tro, at dette kan gaa? Saadan vilde Stillingen have været, og jeg vilde selv have betragtet det som fuldkommen illoyalt overfor det, der skete i 1928.

Hvad der sker gennem dette Lovforslag, er i Virkeligheden — og det glæder mig, at det er erkendt af det store Fler-tal ogsaa i denne Sal — en loyal, og jeg tror rationel og konsekvent Gennemførelse og Udførelse af det, der var Forudsætningerne for det ubestridelige Fremskridt, som det stadig efter min Mening er, hvad der skete i 1928. Der kan være delte Meninger om Formen, men det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds var jo selv med til at indstille alt det, der blev vedtaget i 1928. Det ærede Medlem havde et lille Særstandpunkt om, at det arkitektoniske skulde kunne formes noget bedre, og hvis man kunde skaffe nogle private Penge, saa skulde Ministeren have Bemyndigelse til at bruge dem og ændre lidt. Det skete nu ikke, dette med de private Penge var Bluff og ikke Spor andet, der var ingen Penge, der var ikke saa meget som bag paa en Negl, der var et Aars Agitation, men Penge var der ingen af. Saadan var Stillingen, og da det ærede Medlem saa ikke kunde faa dette

lille Særstandpunkt ført igennem, sagde han: ja, det er heller ikke et Livsspørgsmaal, og saa gik han med og var med i Fler-tallet i Udvalget, der indstillede Ordningen af 1928 paa Grundlag af det Budget, der den Gang blev opstillet, for hele Ordningen af 1928 havde sin Basis i det Budget, som Undervisningsminister Byskov sammen med Trafikminister Stensballe forelagde Rigsdagen, og som er det Budget, hvorpaa jeg har bygget mine Beregninger over Lovforslaget. Det er Stillingen, det sagde man i Fjor, og jeg vil mene, at jeg handlede ganske illoyalt, hvis jeg ikke nu søgte at gennemføre det, der var Forudsætningen for Dobbeltscenens Vedtagelse i Fjor.

Men heldigvis, det ærede Medlem og jeg er jo ikke helt uenige. I Slutningen af hans Tale var der enkelte Punkter — ja, der var ogsaa Punkter, hvor jeg mener, det ærede Medlem misforstod Stillingen. Han talte om, at hvis Teaterchefen stiftede Gæld udover det, han maatte, hvad saa? Ja, saa staar der aldeles bestemt i Lovforslagets § 13 — det kan ikke siges tydeligere —, at naar Halvdelen af Kapitalen maatte være opbrugt, kan Ministeren opløse Institutionen, og skulde $\frac{4}{5}$ blive opbrugt, skal han opløse den. Der kan altsaa aldrig blive Tale om en Gæld, hvorfor Staten kommer til at hæfte; det er klart og tydeligt slaaet fast. Og saa var der ogsaa Spørgsmaalet om Navnet. Det ærede Medlem mente, at det vilde være bedre at tale om det kongelige Teaters „Tilsynskomite“. Men det er jo ikke *Komiteen*, der er Vanskelighed ved at skaffe et Navn til. Nej, det er *Institutionen*, og Institutionen kan ikke hedde Det kongelige Teaters Tilsynskomite. Og Institutionen maa have et Navn, fordi den er et Retssubjekt. Kan man finde et bedre, Gud bevares, saa er jeg villig til at forhandle. Der var ogsaa lidt Kritik i Folketinget, men selv de, der havde kritiseret ved første Behandling, erkendte dog under Udvalgsarbejdet, at de ikke kunde finde noget bedre. Jeg har saamænd ogsaa under Udarbejdelsen af Forslaget drøftet forskellige Navne med Embedsmændene i Ministeriet: „Det kongelige Teaters Drift“, „Nationalscenen“ o. s. v., men vi er endt med, at „Dobbeltscenen“ alligevel var det klareste og det korrekte. Men et Navn maa, som sagt, dette selvstændige Retssubjekt have. Komiteen maatte man for min Skyld gerne kalde „Tilsynskomite“; vi har kaldt den „Kontrollkomité“, det er omtrent det samme. Men der var altsaa enkelte Punkter, hvor det ærede Medlem og